

v souvislosti s odvoláním tehdejšího předsedy ERÚ Ing. V. Outraty a nahrazením novým předsedou ERÚ V. Košťálem bylo podáno trestní oznámení i ústavní stížnost, a to z důvodu nezákonnosti tohoto postupu.

II. Posouzení věci soudem

3. Předtím, než krajský soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení návrhu, musel se nejdříve zabývat otázkou, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení. Těmi jsou v řízení vedeném podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého soudního řádu správního existence předmětu řízení (tj. opatření obecné povahy), aktivní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu, to vše v souladu s podmínkami vyplývajícími z ustanovení § 101a s. ř. s.
4. Krajský soud proto předně přistoupil k posouzení otázky, zda předmětná cenová rozhodnutí lze považovat za opatření obecné povahy, jejichž zrušení se navrhopvat domáhá. V této souvislosti krajský soud předně zdůrazňuje, že v podstatě totožnou otázkou (ve vztahu k cenovému rozhodnutí odpůrce č. 4/2012 ze dne 26. 11. 2012) se zabýval již v usnesení ze dne 27. 2. 2014, č. j. 64 A 1/2014-150 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz), v němž krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že cenová rozhodnutí odpůrce nejsou opatření obecné povahy, a proto podaný návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Tento právní závěr byl následně aprobován jak rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 7 As 46/2014-89, kterým Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl kasační stížnost navrhovatelů, tak i usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. III. ÚS 2710/14 (dostupné rovněž na <http://nalus.usoud.cz>), kterým Ústavní soud shledal ústavní stížnost navrhovatelů jako zjevně neopodstatněnou ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů. Přestože se podaný návrh týká jiných, později vydaných cenových rozhodnutí odpůrce, krajský soud je toho názoru, že závěry vyslovené v citované judikatuře jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, přičemž krajský soud neshledal žádný relevantní důvod, proč by se měl od uvedených závěrů jakkoliv odchýlit. Ostatně navrhovatel v tomto směru ani žádný argument nevznáší a závěry z citované judikatury zcela pomíjí, ačkoliv mu musely (anebo přinejmenším s ohledem na charakter své činnosti a oblast působnosti měly) být v době podání návrhu nepochybně známé.
5. Jak již bylo zmíněno, krajský soud v citovaném rozsudku č. j. 64 A 1/2014-150 dospěl k závěru, že cenové rozhodnutí odpůrce není opatření obecné povahy, nýbrž právním předpisem. Při jeho formulaci krajský soud vycházel ze závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, týkající se jak obecné otázky vymezení opatření obecné povahy, tak konkrétní otázky ohledně povahy cenových rozhodnutí. K otázce, co lze považovat za opatření obecné povahy, se vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, v němž je vymezen jako „*správní akt s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se tedy k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů.*“ Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) je v § 171 negativně vymezuje tak, že jde o „*závažné opatření obecné povahy, které není právním předpisem ani rozhodnutím.*“ Opatření obecné povahy tedy lavíruje mezi těmito dvěma instituty a je vyloučeno, aby právní předpis byl zároveň opatření obecné povahy a naopak. Z citovaného rozsudku nadto plyne, že „*[j]e-li určitý akt pouze formálně označen jako opatření obecné povahy, avšak z materiálního (obsahového) hlediska nesplňuje jeho pojmové znaky (konkrétnost předmětu, obecnost adresátů), Nejvyšší správní soud jej k námitce navrhovatele zruší [...].*“ Pokud tedy navrhovatel (či jiný subjekt) určitý akt označí za opatření obecné povahy a podá návrh k soudu na jeho zrušení (či zrušení jeho části), soud z materiálního hlediska posoudí, zda napadený akt skutečně obsahuje znaky opatření obecné povahy. Pokud takové znaky absentují, soud podaný návrh odmítne s tím, že se o opatření obecné povahy nejedná.
6. Za účelem posouzení povahy samotného cenového rozhodnutí odpůrce Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (viz např. rozsudek ze dne 19. 3. 2014, č. j. 1 AOs 7/2013-41, či citovaný rozsudek č. j. 7 As 46/2014-89) vycházel ze závěrů judikatury týkající se povahy cenových rozhodnutí